

فرز باورها

حمزه نوذری

جامعه‌شناس و استاد دانشگاه

جدالی وجود دارد که چه چیز شایسته فرز است. بحث بر سر امر فرز در رسانه‌ها و حتی گفت‌وگی‌های روزمره بیش از هر زمان دیگری وجود دارد. فرز باورها و فرارزوها به دنبال این هستند که یک چیز را فرز قرار دهند و بقیه چیزها را در فرود جا دهند. به باور آنها تا یک چیز فرز نباشد، چیزهای دیگر سامان نینابد. فرز باورها به چند دسته تقسیم‌بندی می‌شوند: طبیعت فرز باورها، جامعه فرز باورها، تکنولوژی فرز باورها، گروهی که انسان فرز باور هستند، گاهی نیز شاهد حکومت فرز باور هستیم. گروهی این‌گونه می‌اندیشند که فرز متعلق به جامعه است، چون آنچه مهم است؛ آزادی، دموکراسی، خواست و اراده جامعه است اما مشخص نمی‌کنند که جامعه چیست و آیا جمع تک‌تک افراد است یا نیروی فراتر از افراد است. جامعه شکل و فرمی دارد یا بی‌شکل است. گروهی به فرارزبودن طبیعت بر بقیه چیزها باور دارند. گرمایش زمین، آب، لایه اوزن، سوخت‌های فسیلی و آب‌شدن بی‌سابقه یخ‌های قطبی همه دلایل موجهی است برای باور به فرارزبودن طبیعت. اگر اینها نباشد، جامعه، انسان و حکومت هم نیست. براساس این نگرش، جامعه بر فرز نیست، طبیعت فرارزمند است و جامعه باید خود را با آن تطبیق دهد. گاهی نیز این‌گونه تلقی می‌شود که انسان دارای پوست و گوشت و استخوان، بر فرز همه چیز قرار دارد و همه چیز را می‌توان به پای او ریخت. به باور این گروه، جامعه یعنی امر مشترک و امر مشترک فردیت را از بین می‌برد؛ پس جامعه بر فرز نیست، طبیعت را نیز می‌توان برای خدمت به فرد فرود آورد. دوستاندار علم و تکنولوژی معتقدند با علم و تکنولوژی می‌توان به همه چیز رسید و تا علم و تکنولوژی فرزا نپاید، چیزی تغییر نمی‌کند. بهتر بگویم آنها معتقدند که در زمانه ما این تکنولوژی است که بر فرز قرار دارد. زمانی هم می‌رسد که انسان‌ها احساس شکست و تنهایی می‌کنند و از همه چیز ناخرسند هستند، پس ماوراء را بر فرز می‌دانند تا از آلام آنها کاسته شود.

دولت فرز باورها نیز دغدغه این را دارد که این نوع حکومت بهتر از آن نوع حکومت جامعه را مدیریت و اداره می‌کند. معتقدان به فرارزبودن جامعه به دنبال جامعه‌ای آزاد و دموکرات هستند که همه چیز باید در مقابل جامعه فرود آید و با منطق جامعه هماهنگ باشد. طبیعت فرز باورها به دنبال زندگی منطقی با منطق طبیعت هستند. انسان فرز باورها هم به دنبال انسان‌گرایی و فردگرایی است. خوشی، سرگرمی و لذت فردی از زندگی برای او اساس است. تکنولوژی فرز باورها ساماندهی جامعه، طبیعت و حکومت را در گرو تکنولوژی می‌دانند. در این بگویموها، حکومت فرز باورها هم به دنبال دائمی‌کردن نوع حکومت مدنظر خود الی‌الابد هستند. همه فرز باورها بین عرصه‌ها تمایز قائل‌اند و معتقدند منطق حرکت متفاوت است. همه نیز به دنبال این هستند که دیگر عرصه‌ها را اجبار به پذیرفتن فرز خود کنند. جامعه فرز باورها، طبیعت فرز‌جوها و بقیه، تولید و پایداری حیات را در گرو فرارزافتن عرصه مدنظر خود می‌دانند. مدتی است در فضای رسانه‌ای ایران، جامعه فرز باورها زیاد شده‌اند و بازگشت به جامعه راه باید نجات دانسته و به حکومت‌پیشنهاد می‌دهند. جامعه فرز باورها در مقابل حکومت فرز باورها قرار دارند. باورمدان به فرز طبیعت در مقابل دو دسته قبلی قرار دارند و هر دو را نفی و سرزنش می‌کنند. به باور این گروه همان اندازه که دولت در تباهی طبیعت نقش دارد، جامعه نیز دست‌اندرکار انحطاط آن است.

تکنولوژی فرز باورها را در تکنولوژی ذاتی می‌بینند که قدرت فرز خود را دیکته می‌کند. جامعه فرزا باورها که فریاد بازگشت به جامعه و فرارزمندی آن سر می‌دهند و از دموکراسی و آزادی سخن می‌گویند که همه چیز باید متفاد آن باشد، دنبال کاهش قدرت دولت و برخی نهاده‌ا هستند که بر فرز قرار دارند و نه پاسخ‌گو هستند و نه شفاف چون خود را والا‌تر از هر چیز دیگری می‌دانند. اما آیا همه اینها عرصه‌های مجزا هستند. تا زمانی که دنبال فراز جویی یک چیز هستیم، نمی‌توانیم به تعامل و رابطه میان آنها بیندیشیم. بگویموها فرز باورها که در رسانه‌ها شد یافته، همه چیز را تیره‌وتار کرده است. در میان جدال گروه‌های مختلف فرزا باورها، تا‌توان از فراهم‌کردن محیطی برای زندگی شایسته خواهیم بود. ناچاریم همه این تک‌ها را بدون فرارزمندی دوباره به هم بچسبانیم تا حیات نوینی را آغاز کنیم. دیگر فرزاری وجود ندارد و همه فرورندند. باید به آرایش مناسب بین فرودها برای حیات نو اندیشید.

گزارش «شرق» از افزایش عناوین سهمیه‌های ورود به دانشگاه و جاماندن افراد عادی

ذخیره صندلی برای «خاص»‌ها

شرایط مبهم اعطای بورس، چه از نظر چگونگی دریافت و چه از نظر تعداد مشمولان، نشان دهنده ایجاد «سهمیه‌های جدید» در قالب اعطای بورسیه است

محمد حسین موسوی: عنوان سهمیه‌های ورود به دانشگاه بیشتر شده، تا جایی که از آن به‌عنوان یک معضل یاد می‌شود. مدیران و سیاست‌گذاران آموزش کشور در دهه‌های اخیر سعی کرده‌اند به جای گسترش آموزش باکیفیت و افزایش تعداد دانشگاه‌های هم‌سطح با دانشگاه‌های برتر، از طریق ایجاد «سهمیه‌های متنوع» بحران‌های آموزش را بیوشانند. اما حالا این موضوع که از نظر سیاست‌گذاران قرار بود راه‌حل توسعه نامتوازن مدارس و دانشگاه‌ها باشد، تبدیل به بحرانی برای «آموزش» شده است. تصمیمات اخیر مانند رشد تعداد «بورس تحصیلی» با کمک‌گرفتن از نهاده‌ا و شرکت‌های صاحب سرمایه و پول، این بحران را عمیق‌تر کرده و به ابهامات موجود

در باره عادلانه‌بودن یا عادلانه‌نبودن «کنکور» دامن زده است. نتیجه «تخصیص بورس» به این شیوه مبهم، باعث می‌شود تا گروهی از دانشجویان خاص با برخورداری از بیشترین سطح امکانات رفاهی و مالی تشکیل شوند، درحالی‌که گروهی دیگر از حداقل‌ها هم برخوردار نباشند؛ اتفاقی که به ناامیدی تعداد زیادی از استعداد‌های کشور برای رسیدن به صندلی دانشگاه و کسب آموزش باکیفیت منجر شده است.

بحران نابرابری در آموزش عالی، در آبان ۱۴۰۱ با تصویب «آیین‌نامه جامع اعطای بورس تحصیلی به دانشجویان ایرانی» به اوج خود رسید. این آیین‌نامه از سوی وزارت علوم دولت پیشین تصویب و لازم‌الاجرا شد.

این گزارش را در صفحه ۱۰ بخوانید

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

صفحه ۴

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

بررسی سناریوهای محتمل پس از احیای تحریم‌ها و قطع نامه‌های شورای امنیت در گفت‌وگو با مهدی خراتیان

ایران و فردای تحریم

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه